

Hồi 10

Loạn não Hoàn Gia quán, quái khách anh hùng gặp gỡ Đại phá Kim Cương Tự, ác tăng đạo đạo hết đời

C

hu Tú Anh suy nghĩ giây lát hỏi Phàn Thế Hùng.

- Chắc chắc quan sở tại không có tư thông cùng ác tăng Phi Không.

- Chắc chắn! Người Dương Châu ai ai cũng ca tụng công đức của viện Thủ Nhân và kính phục là người liêm khiết.

Đức Kiệt nói:

- Như vậy đỡ việc cho chúng ta rất nhiều. Hồi còn ở trên Cửu Huyền Sơn, sư phụ tôi đã có lần nói tới Đắc Đạo đại sư và rất khen ngợi là một nhân vật hữu tài, không ngờ lại có học trò tai quái như vậy.

Chu Tú Anh bảo mọi người:

- Nếu không phá Kim Cương Tự, Hạ Thái Phượng không thể ở lại Dương Châu được. Thế nào cũng phải trừ diệt bọn thâm tăng này. Không thể trì trệ được nữa... Thôi đi nghỉ, mai sẽ hay!... À Phàn muội phải ngủ cùng Hạ Thái Phượng đấy nhé. Nên tỉnh tai và cẩn thận!

Vào khoảng cuối canh ba, Chu Tú Anh đang nằm dài trên giường nhắm mắt dưỡng thần thì chợt thoáng nghe có tiếng động lạ trên mái nhà. Nàng nhẹ nhàng trở dậy xách Thái Dương kiếm bước ra khỏi phòng, thì đã thấy Đức Kiệt bước tới chỉ tay lên nóc nhà. Tú Anh khẽ gật đầu.

Giữa lúc ấy, Anh em Họ Phàn cũng xách khí giới lần tới.

Tú Anh ra hiệu bảo hai người xuống nhà dưới ra sân rồi tự sấn sẽ lên mái nhà, mắc Thái Phượng cho nàng.

Chờ hai người đi khỏi, Tú Anh ghé tai Đức Kiệt:

- Trước khi đưa họ Phàn đi Kim Cương Tự, ngu muội muốn thử xem họ hành động thế nào...

Nói đoạn, nàng giắt tay Đức Kiệt vào phòng Thái Phượng đứng nấp trong tối.

Anh em Họ Phàn xuống nhà dưới, nhẹ tay mở cửa ra sân.

Mái nhà khá cao không thể nhìn thấu được, hai người bèn phi thân lên mặt tường rồi chuyển lên nóc nhà, thì bắt gặp ngay hai tên đầu đà đang ghé tai nhau nói gì không hiểu.

Phàn Mộng Liên và Phàn Thế Hùng liền nhảy xổ tới vung đao chém mạnh.

Hai đầu đà giật mình, một tên vội vàng múa thuyền trượng gạt ba thanh đao của Thế Hùng và Mộng Liên xoảng một tiếng, rồi phi thân chạy vùn vụt trên nóc trốn.

Không tha, Thế Hùng và Mộng Liên đuổi theo một quãng xa, hai bóng đen đó biến mất vào đêm tối như mực.

Anh em Họ Phàn e có phục binh nên bảo nhau quay về.

- Đức Kiệt, Tú Anh mọi người trong nhà và mấy nhà lân cận đứng chờ ở ngoài đường.

Phàn Thế Hùng nói:

- Chúng nó chạy mất rồi. hai tên đầu đà. Một tên dáng dấp y hệt Thiết đầu đà lúc ban chiều.

Chu Đức Kiệt nói:

- Bọn chúng lộng hành quá! Để mãi tình trạng này không được...

Mọi người lối xóm thấy bọn đầu đà gây sóng gió tại Chiêu dương lộ thì âu cũng có ý lo sợ vì nhà nào cũng có con giá lớn. Họ bảo nhau đi trình báo quan trên.

Chu Tú Anh gạt đi.

- Việc này để chúng tôi lo liệu. Trình quan lời thôi lắm mà chẳng ăn thua gì! Quý vị về nhà an nghỉ đi. Việc đâu sẽ có đó.

Khi trở vào nhà, Hạ thái thái lo sợ, bảo Phàn Thế Hùng.

- Hay là cô sang Thái An huyện lánh đi ít ngày để bọn đầu đà quên việc này đi.

- Không nên! Cô mẩu tránh được mãi sao! Trừ diệt bọn ác tăng Kim Cương Tự là xong việc.

oOo

Hôm sau Chu Tú Anh bảo mọi người.

Trước đây tôi có ý vào Kim Cương Tự lúc ban ngày, nhưng chúng biết mặt Tàng Xuân Viện thì phải đi đêm. Vậy nhứt định đêm mai bọn ta hành động.

Mọi người khen phải. Chiều hôm ấy, bốn anh em Chu Phàn rủ nhau đi xem thành Dương Châu, la cà chỗ nọ chỗ kia mãi rồi kéo nhau vào tửu quán Hoàn Gia, lên lầu gọi rượu uống. Trong khi đang uống rượu chợt thấy to tiếng ở thang lầu, rồi một người hành khất râu quai nón, đầu bù tóc rối, áo rách tươm vá chằng chịt, chân đi dép gai tét, lưng quần mấy vòng dây xích sắt đốt nào cũng lớn như ngón chân cái.

Người hành khất vừa đi, vừa vung văng lăm nhảm quay lại mắng mỏ tên tử bảo theo sau.

- Biết điều để ta ngồi yên, và lấy thịt rượu lên đây mau, trái lại lão gia vận cổ chết cả lũ bây giờ.

Ba tên tử bảo sau kéo vạt áo dần lại:

- Dơ dáy thế này, đi nơi khác. Tiệm này chỉ tiếp khách sang trọng thôi. Đã ăn xin còn bộ tịch phách lối xưng lão gia với ai đó.

Người hành khất mặc kệ cứ tiến vào trong lầu lòi sênh sếch tên tử bảo nắm áo:

- Lấy rượu mau, lão gia khát khô cả lưỡi rồi! Quán này chỉ tiếp khách sang trọng, tại sao không đề rõ ở chiêu bài.

Thấy bạn lòi xích không nổi tên ăn xin, hai tên tử bảo kia xô cả vào luồng bàn tay vào dây xích buộc ở lưng kéo giật lại. Như không biết gì cả, người hành khất cứ đi bừa vào tận trong lầu kéo cả ba tên tử bảo tới một thềm gần góc lầu.

- Nào các người có lấy rượu ra cho lão gia hay không? Trùng rượu đang muốn chui qua bao tử vì khát đây!

Ba tên tử bảo nhất định đẩy lão ăn xin xuống lầu, nhưng lão ra đứng ì ra đó như mọc rễ xuống gạch, khiến ba tên tử bảo loay hoay như ba con chuồn chuồn húc vào cây đồng trụ vậy.

Bỗng hai tử bảo nắm dây xích ban nãy kêu rú lên:

- Chao ôi! Đau! Thằng quái này làm chi không để ta rút tay ra hả.

Lão hành khất nhe bộ răng vàng khè cười khà khà:

- Nào, các người có chịu lấy rượu không! Trái lại ta sẽ thả trùng rượu ra cắn nát tay bây giờ.

Đau quá, mấy tên tử bảo tái mặt bèn lạy xin buông tha. Nhớn viên trong tử quán thấy chuyện lồi thối, kẻ cầm gậy, người xách dao kéo lên thang lầu. Lên tới lầu chúng thấy mấy tên tử bảo bị kẹt trong vòng dây xích quán ở bụng người hành khát, miệng kêu đau râm rĩ, thì bảo hai chạy ồ đến định đánh người nọ.

Người hành khát ha hả cười:

- Có muốn mấy tên này gãy nát bàn tay thì cứ vô đây!

Vừa nói xong mấy tên tử bảo càng rống lớn hơn, xua tay ra hiệu bảo đồng bọn dừng vào. Bọn nhớn viên trong tiệm dừng bước lại. Người hành khát bèn thót bụng lại cho bọn tử bảo rút tay ra, ôm tay xuýt xoa chạy ra chỗ đông người.

Người hành khát nhe răng vàng kèn kạch cười khanh khách:

- Biết điều mang rượu thịt lại đây mau, nếu ngu ngốc cưỡng mãi lão gia thả trùng rượu cắn chết cả lũ đó.

Nói đoạn, người hành khát kéo ghé ngồi xuống bên thối.

Bọn người trong tiệm liền tiến tới giờ gậy định đánh, nhưng Chu Đức Kiệt đã nhảy vào giữa dang tay ngăn lại:

- Khoan, các người không nên cậy đông hiếp người cô thế. Cứ lấy rượu thịt lên tiên sanh dùng, chừng nào không trả tiền sẽ hay!

Người hành khát liếc nhìn qua Chu Đức Kiệt rồi gọi lớn:

- Lấy một cân rượu, ba cân thịt dê tái. Lẹ tay kéo ta nóng ruột lắm rồi!

Bọn nhớn viên tiệm vẫn đứng trơ trơ ra đó chưa biết hành động thế nào thì họ Chu hất hàm nói:

- Các người nghe thấy chưa, lấy rượu và thức nhắm lên mau. Còn chờ chi nữa!.

Bấy giờ, bọn người mới đi xuống nhà. lát sau, tên tử bảo bị kẹt tay ban nãy khệ nệ bê thịt lên thối người hành khát.

- Có thể chứ! Phải biết điều mới được, nghe không?

Người hành khát nói đoạn, cầm hồ rượu tu ừng ực như người khát nước vậy.

Uống hết một hơi già nửa hồ, Người hành khát mới khà một tiếng khoái chá, đặt hồ rượu xuống bán, đưa tay áo quạt ngang chùi môi:

- Chà rượu ngon quá!

Nói đoạn, tay bát đĩa gấp thịt dê tái ăn nhồm nhoàm như sâu cuốn lá.

Chu Đức Kiệt đã trở về chỗ ngồi, Tú Anh mỉm cười đưa mắt nhìn Anh em Phàn gia. Phàn Mộng Liên ít kinh nghiệm, thấy hành khát thô tục không biết cảm ơn Đức Kiệt thì có ý khó chịu.

Phàn Thế Hùng biết ý, ghé tai bảo khẽ Phàn Mộng Liên:

- Hiền muội chớ khinh thường. Có lẽ đây là một nhơn vật kỳ khôi đó.

Mộng Liên không nói gì nhưng có ý không tin. Bốn người lại ăn uống như thường.

Thôi bên kia, người hành khát ngốn một lúc hết hẩu rượu thịt, đưa tay áp lên chùi miệng dánh còn thòm thềm.

- Tửu bảo! Lấy thêm hồ rượu thượng hạng và hai cân dê tái nữa!

Tửu bảo tiến tới thồi người hành khát:

- Tất cả năm quan tiền rượu rồi đó.

Người hành khát trừng mắt nhìn khiến tên tửu bảo vội quay sang bàn Đức Kiệt. Đức Kiệt khẽ gật đầu.

Lúc đó tửu bảo mới trở gót đi lấy rượu thịt bê lên. Người hành khát im lặng ăn uống một loáng hết sạch. bấy giờ mới đã miệng rữ áo đứng dậy.

Tửu bảo vội tính tiền.

- Năm tiền rượu với một tiền tám là bảy tiền ba tất cả.

Người hành khát nói:

- Đã có người hảo tâm trả cho ta, người lo chi mà nhọc lòng tính với toán.

Nói đoạn đi thẳng xuống lầu, mấy đầu dây xích va vào nhau loảng xoảng.

Tửu bảo định chạy theo, nhưng Chu Đức Kiệt gọi y lại.

- Người ta không trả tiền thì đã có ta trả, tính cả vào thồi này, nghe?

Tửu bảo vâng dạ lui ra.

Phàn Mộng Liên nói:

- Dị nhơn ăn uống khỏe quá.

Chu Tú Anh vỗ vai nàng:

- Dị nhơn thiệt đó! Tiếc rằng người ấy lại đi ngay, không làm quen được.

Phàn Thế Hùng hỏi Đức Kiệt:

- Vừa rồi tửu bảo bị thuật Nhuyễn công của dị nhơn nên mới đau tay phải không Chu huynh?

- Chính vì vậy! Dị nhơn dùng hơi phình căng bụng ra nghiền bàn tay tửu bảo vào xích sắt. Nếu tửu bảo bị nghiền thực sự thì bàn tay sẽ dập xương.

Nhuyễn công là một nhu thuật của Trương gia ở Võ Đường Sơn, dùng nhu chế cương. Pháp này nổi tiếng ở miền Hoa nam. Như dị nhơn vừa rồi lúc căng bụng ra có thể làm đứt xích sắt, khi thót lại thì bụng lép ve, như chỉ có một lần da bị sức hút của đá nam châm rút co lại.

Không hiểu tại sao dị nhơn lúc này lại biết Nhu thuật của Trương gia vì đây là ngón bí truyền.

Chu Tú Anh nói:

Chắc chắn người vừa rồi là một hiệp khách giang hồ vân du dưới lớp áo hành khất đó. Thiên hình vạn trạng, càng đi càng thấy nhiều việc lạ.

Bốn người gọi tửu bảo tính tiền hàng, ra về.

Tối Chiêu Dương lộ, quán gia đang đóng cửa tiệm. Hạ thái thái và Thái Phượng đã vào nhà trong.

Hạ thái thái đang chờ quý vị trong nhà.

Phàn Thế Hùng hỏi:

- Ở nhà có chuyện chi lạ không.

- Không ạ! May quá.

o0o

Sáng hôm sau hai họ Chu, Phàn dong ruổi nhằm nẻo Kim Cương Tự.

Thừa thì giờ, bốn người lỏng cương cho ngựa đi kiệu nhỏ, gần trưa tới vân gia thôn, vào tửu quán Phiến hoa lấy hai phòng trọ, đoạn xuống nhà dùng bữa. bốn người vừa an tọa thì người hành khất hôm qua chợt tới. Không ngần ngại, Chu Đức Kiệt đến trước mặt người hành khất ấy vái dài.

- Nếu tiên sanh không nề hà, xin mời dùng bữa với chúng tôi luôn thể.

Người hành khất vỗ trán ra vẻ nghĩ ngợi:

- Tôi gặp hảo hán ở đâu rồi nhỉ...? À nhớ ra rồi, hôm qua Hoàn Gia tửu điểm... Hảo hán bao cho uống bữa no say...! Bữa nay định cho uống nữa sao?

Chu Đức Kiệt niềm nở:

- Nếu tiên sanh không nề hà chê anh em tôi là kẻ hậu tiến. Xin mời ngồi.

- Chung thối với một kẻ lam lũ hành khất khắp thiên hạ này, hảo hán không e người dị nghị sao?

Đức Kiệt mỉm cười ranh mãnh:

- Nếu nề hà như vậy thì kết nạp tứ hải chi huynh đệ sao được? Biết đâu trong bộ y phục rách nát này không ẩn một kỳ tài lỗi lạc? Nào, mời tiên sinh an vị.

Người trong quán thấy lạ đều chú ý nhìn.

Chu Đức Kiệt giới thiệu anh em Phàn gia và Tú Anh đoạn hỏi tên người hành khất. Người ấy nói:

- Tên tôi cũng như thân hình tôi đây. Quên cả tên lẫn tuổi, vô gia đình, lang thang từ nhỏ, xin ăn là nghề nghiệp... à họ Chu ở Sơn Đông đấy phải chăng là Chu gia có đường đờn đao tuyệt kỹ nổi danh đó ư... Hoặc giả hảo hán có liên lạc với Thần Đao tiêu sư Chu Đức Văn.

Chu Đức Kiệt đưa mắt nhìn Tú Anh rồi đáp:

- Tiên sanh biết vị sư tiêu đó?

Người hành khất gật đầu:

- Tôi lang thang hành khất nên có dịp được vị anh hùng cho ăn uống cũng như hảo hán bây giờ đó. Rất tiếc, lâu lắm rồi không gặp nhân vật ấy nữa!

Người hành khất giơ tay bấm đốt tính, nói tiếp:

- Có tới mười một, mười hai năm nay không được tái kiến rồi! Hảo hán có biết người đó ở đây bây giờ không?

Chu Tú Anh không cầm được nước mắt:

- Người ấy chính là thân phụ chúng tôi, quá cố đã lâu rồi.

Người hành khất giật mình sửng sốt.

- Đáng tiếc! Chu tiêu sư quả là bậc anh hùng lỗi lạc nổi tiếng một thời. Nhưng không gặp cha thì gặp con cũng được. hổ Phụ sanh hổ tử, rất đáng mừng.

Nói đoạn, Người hành khất lơ đãng nhìn lên bức họa trên tường nhà, vẽ mặt băng khuâng như tiếc một sự gì.

- Chu tiêu sư còn có một người em ruột tên Đức Võ, một kiến khách hữu hạng hiện thời ở đâu?

Chu Đức Kiệt đáp:

- Thúc phụ và cũng là sư phụ chúng tôi, hiện tu luyện trong dãy Cửu Huyền Sơn ngoài cửa Quan. Nhưng thỉnh thoảng vẫn cố vân du đây đó. Tiên sanh gặp sư phụ tôi ở đâu?

- Gặp ở Trường Sa cách đây bốn năm rồi. Vội vàng lắm nên không kịp thăm hỏi.

- Hiện nay đã là người quen cả, chắc tiên sanh không cần giấu tên? Nhu thuật của tiên sanh chỉ che mắt với những người không biết võ thuật thôi!

Người hành khất lắc đầu:

- Chuyện dài lắm, lúc khác sẽ nói. Bây giờ hảo hán đi đâu.

- Bốn người chúng tôi định lên vãng cảnh Kim Cương Tự.

Người hành khất ngẫm nghĩ hồi lâu:

- Lúc sau này, tôi ở Tứ Xuyên không trở về Giang Nam, nhưng cũng nghe tiếng có sự thay đổi mới trong ngôi chùa ấy, nên cũng có ý lên thăm viếng xem sao.

Chu Đức Kiệt xoa tay vui vẻ:

- Nếu vậy hạp thời lắm, xin mời cùng đi cho vui.

- Không được, tôi lam lũ thế này đi lẫn với quý vị e người ta chú ý bất tiện, xin cứ tới đó trước.

Chu Tú Anh nói:

Đến đó đêm nay thì lo chi mọi người để ý.

- Tại sao không chờ sớm mai?

- Vì có mấy đầu đà trong chùa biết mặt chúng tôi rồi.

Người hành khất suy nghĩ giây lát.

- Đêm nay giờ nào đi?

- Đầu canh một khởi hành. Tới đó nghỉ ngơi rồi sẽ vào thì có lẽ tiện hơn.

Người hành khất gật đầu:

- Như vậy được lắm! Tôi sẽ chờ ở đó. Nào, bây giờ uống rượu đi khát quá rồi!

Năm người xúm vào ăn uống vui vẻ.

Ăn xong, khi chia tay, Người hành khất hỏi riêng anh em Chu gia:

- Nhị vị ở đất Bắc có biết Lam Y Nữ Hiệp là nhơn vật thế nào không?

Chu Đức Kiệt mỉm cười nhìn Tú Anh.

Người hành khất hiểu ngay.

- À ra thế đó! Đứng trước cặp hiệp khách Hoa Bắc mà tôi còn chưa luận ra, quả đáng tội muôn vàn. Hôm rồi, lẫn trong đám đông, tôi được thấy nữ hiệp đánh đuổi tên ác đầu đà nên mới cố ý làm quen. Hỏi như vậy là vì tôi muốn báo trước rằng bọn dâm tặc trong Kim Cương Tự khá đông và người nào bản lĩnh cũng rất khá.

- Tên đại hòa thượng không phải ai xa lạ chính là Phi Không, bảo đồ đệ của Đắc Đạo địa sư ở La Phù Sơn, cõi Lĩnh Nam đó.

Chu Tú Anh nói:

- Chúng tôi cũng được nghe danh nhơn vật ấy, nếu không vào hồ huyết sao bắt được hổ tử.

Người hành khất gật đầu:

- Đành vậy, nhưng có phòng bị có hơn. Biết người biết mình trăm trận đánh, trăm trận được. Hai vị họ Phàn kia là ai.

Chu Đức Kiệt nói:

- Đó là con ruột của cố võ sư Phan Thế Đức ở Thái An huyện.

- À, Thế Đức họ Phàn xuất thân từ Thiếu Lâm tự phải không?

- Chính vậy.

Người hành khất nghe đoạn, xá một vái quay đi. Chờ người hành khất đi khỏi, hai họ Chu Phàn lên lầu nghỉ ngơi, lấy sức đêm hôm ấy nhập Kim Cương Tự. Không mấy chốc trời đã ngả về chiều, bốn người trở dậy dùng qua loa thực phẩm nhẹ sửa soạn, lúc màn đêm đã bao phủ hẳn mọi vật mới nhẩy qua cửa bên xuống đường lẫn mình vào bóng tối. Còn nhiều thì giờ, nên bốn người không cần vội vàng. Gần tới đầu canh hai thì tới địa phận Kim Cương Tự.

Chu Tú Anh bảo mọi người noi theo đường mòn bên tả vào sát chân tường. Nhìn quanh không thấy ai, bốn người bèn nhẩy lên cành cây hòe lớn gần đó chờ người hành

khất. Giây lâu không thấy ai tới cả, bốn người đã bắt đầu nóng ruột thì chợt thấy hai bóng đen phi hành vùn vụt qua tường vào chùa.

Định thần nhìn kỹ nhận ra đó là hai đầu đà từ đâu trở về.

Chu Đức Kiệt nói nhỏ.

- Quá canh lâu rồi, không chờ nữa, bọn ta vào chùa thôi.

Bốn người cùng nhảy xuống đất. Vừa lúc ấy một bóng đen từ xa phi hành tới như gió.

Cả bọn vội nhảy núp vào bóng cây và nhận ra người hành khất.

Đức Kiệt hỏi:

- Tiên sanh tới trễ thế.

- Tôi ở Hàn Gia thôn ra đi thì gặp hai tên đầu đà phi hành từ xa rẽ vào khu rừng phía tây nam kia, bèn theo kiếm hồi lâu không thấy chúng đâu, tôi mới thẳng tới đây.

- Hai tên ấy về chùa lâu rồi. Chắc chúng đi đường tắt qua rừng. Thôi ra vào chùa chứ!

Người hành khất gạt đầu, tháo dây xích sắt ở lưng ra, quấn vào cánh tay hữu rồi nhảy vụt lên mặt tường. Mọi người theo sau, đứng ép vào chân tường phải trong quan sát. Trong chùa vắng ngắt.

Chu Tú Anh chỉ vào quăng tối có bóng cây:

- Ta theo bóng hàng cây này vào đại điện để tránh lầu trên Tam quan e có người canh phòng.

Nói đoạn, nàng phóng đi trước qua sân lên đại điện. Trên bàn thờ Phật, ánh đèn bấc mờ không đủ soi sáng căn điện rộng rãi. Đốm lửa hương vàng còn lập lòe trong bát hương lớn ở giữa điện. Anh em Chu gia đi trước, người hành khất đoạn hậu, lần qua tiền điện vào sân thứ hai. Năm người băng qua sân định vào lớp đệ nhị thì chợt có hai đầu đà cầm đao từ bóng tối trên thềm bước xuống.

Hai đầu đà giật mình đứng sững lại, quát lớn:

- Bọn này là ai, đêm tối vào đây làm chi.

Bọn Chu Phàn nhận ra tên vừa quát là Thiết đầu đà hôm rồi, còn tên thứ hai lạ mặt.

Hai đầu đà hoa đao xông tới đánh, nhưng người hành khất đã vung tay hữu, một vệt đen từ tay bay ra tiếp theo là một tiếng hự. Thiết đầu đà rơi đao ngã huych sân gạch, tay

chân duỗi ra hết thở. Tên kia thấy bạn đã tử trận, biết đối phương lợi hại, không dám đánh nữa, trở gót chạy vào điện nhưng Phàn Thế Hùng đã phóng luôn một ngọn Liễu Diệp phi đao trúng giữa gáy. Đầu đà như một cây thịt té sập mặt xuống gạch, cây đao văng ra một bên, tứ chi co giật lên mấy cái rồi ngoài ra hết thở.

Đức Kiệt, Tú Anh khen thầm hai người hảo thủ.

Trong lúc Phàn Thế Hùng cúi xuống rút ngọn phi đao ở gáy đầu đà và chùi sạch vào áo tên này thì người hành khất cũng tiến tới xách ngực áo Thiết đầu đà nhấc lên khỏi mặt đất gỡ dây xích quanh cổ tên ác tăng. Thì ra, người hành khất có tài quăng dây xích sắt xiết lấy cổ địch trong chớp mắt.

Ác tăng đi với Thiết đầu đà là Tuệ Giác vừa ở nhà người quen tại Hàn gia thôn ra về. Vì chưa dùng bữa chiều, hai đầu đà xuống thẳng phòng ăn cơm. Ăn xong chúng rủ nhau xách đao đi tuần quanh chùa trước khi về phòng riêng nghỉ, không ngờ vừa ra tới điện thứ hai thì bị bỏ mạng bởi cái xích sắt và ngọn phi đao chớp nhoáng.

Người hành khất liệng xác Thiết đầu đà vào bóng tối góc điện cạnh xác Tuệ Giác.

Người hành khất nói với Chu Tú Anh:

- Tối quá, khó tìm thấy cơ quan để xuống hầm.

Tú Anh đáp:

- Cơ quan mở đường xuống hầm ở sân sau điện này. Chúng đã trông thấy rồi. Chắc chúng ở Tàng Xuân viện, nếu không thấy bị động bởi tiếng quát tên đầu đà vừa rồi.

Nói đoạn, Tú Anh dẫn đường vòng ra sân sau, phi thân lên nóc nhà nằm ép người xuống mái chỉ tay xuống chỗ pho tượng kim cương trên bục đá giữa sân, bảo anh em họ Phàn và người hành khất.

- Đường xuống hầm ở đó.

Chu Đức Kiệt đáp vai mọi người chỉ ánh lửa ở phía xa sau chùa. Năm người chườn qua các nóc nhà lần tới chỗ có ánh đèn, khẽ kéo ngòai nhìn xuống. Thì ra đó là nhà bếp.

Hai người nấu bếp đầu trọc lóc đang ngồi trên ghế gỗ thấp làm gà. Một người nói:

- Đêm nay, hòa thượng dùng cháo gà sao không lấy sâm bổ vỏ.

Người kia đáp:

- Có đây rồi. Lục Độ vừa đưa ba chỉ sâm lúc chiều.

- Nếu nấu dư ra cho Tĩnh Độ ăn kéo bị giam lâu năm rồi chết mất.

- Có chứ! Lát nữa trong lúc tôi bê cháo xuống thì anh nhơn cơ hội đem cho Tỉnh Độ ăn nhé!

Năm người bấm nhau chuyển về chỗ cũ, Chu Tú Anh nói:

- Trong năm người chúng ta, hai người phải ở lại chỗ này phòng bất trắc và canh giữ cửa địa huyết. Chu huynh và Phàn muội nên lãnh nhiệm vụ này trong lúc ba người chúng tôi vào địa huyết.

Đức Kiệt gật đầu. Chu Tú Anh vẫy tay bảo người hành khất và Phàn Thế Hùng theo, rồi phi thân xuống bên bậc đá, ra hiệu bảo hai người đứng đó. Đoạn nàng nhảy lên bậc cầm bát hương trước mặt tượng Kim Cương xoay sang bên hữu. Bát hương cứng ngắc, Tú Anh liền xoay ngược lại một vòng thì thấy bát hương chuyển động thật, miếng đá ở phía sau bậc từ từ mở ra để lộ một lối vuông tối đen sập đất. Chu Tú Anh rút Thái Dương kiếm quơ vào trong dò đường thấy có bậc thang đi xuống.

Chu Đức Kiệt và Phàn Mộng Liên cũng đã nhảy cả xuống đứng chặn hai bên cửa địa huyết.

Chu Đức Kiệt nói:

- Cẩn thận nhé. Nếu tối quá khó đề phòng thì ra sẽ đánh ban ngày.

Chu Tú Anh gật đầu rồi cùng người hành khất và Phàn Thế Hùng chui xuống địa huyết. ba người vận dụng cặp mắt đi đêm lần qua mười mấy bậc đá mới xuống tới mặt đất. Xuống tới nơi không thấy đến nỗi tối tăm vì có ánh sáng lờ mờ phía sau chiếu ra. Chỗ ở dưới chân thang không được rộng lắm và có lối rẽ ngay sang phía tay mặt. Người hành khất vội ra hiệu bảo Tú Anh và Phàn Thế Hùng tiểu tâm, e chỗ rẽ có cơ quan. Người hành khất đi men tường vào lối rẽ trước. Tú Anh theo sau thấy trên mặt tường có cái xích đồng nhỏ đựng đĩa đèn dầu ánh sáng leo lét. Phàn Thế Hùng bước theo chân dẫm phải cái chốt ở giữa lối... soạt.

Một chiếc lưới thép từ trên trần hầm buông xuống úp chặt lấy Phàn Thế Hùng đồng thời tiếng chuông reo leng keng...

Chu Tú Anh lẹ như chớp vung trường kiếm chặt đứt cái dây tùm trên đầu lưới. Chiếc lưới rút xuống. Người hành khất vội đỡ lấy nhấc lên cho Phàn Thế Hùng chui ra. Trong khi ấy, Chu Tú Anh dựa lưng vào tường nhìn vào phía trong, tay kiếm lăm le sẵn sàng đối phó. Hồi lâu, không thấy động tĩnh, ba người mới lần lần tiến vào trong. Lối đi mỗi lúc một rộng thêm ra và từng quãng một có đèn để trên tường. Bỗng có tiếng chân đi ở đầu phía trong. ba người đã tiến sâu vào địa huyết, quay ra cũng không kịp bèn

đứng áp lưng vào tường chờ ra tay. ngay lúc ấy, một hòa thượng tay cầm cây đinh ba rẽ thấy ba người lạ liền hai tay cầm đinh ba chạy tới đánh.

Chu Tú Anh trông kiểu ác tăng tiến tới bỗng nảy ra một ý kiến nòng đưa mắt bảo người hành khất và Phàn Thế Hùng lui bước, mặc nòng đoạn hậu...

Nguyên ác tăng ấy là Lục Độ định ra nhà bếp xem hai người hỏa đầu sửa soạn bữa cháo thế nào. Không ngờ ra tới đó thì gặp ba người. Lục Độ bèn tay hữu cầm đốc cán, tay tả cầm gần giữa cán cây đinh ba nhảy xốc tới nhằm lưng Chu Tú Anh đâm một ngọn Độc Xà Xuất Động.

Thấy Lục Độ tiến lên, Chu Tú Anh xây lưng chân lú rú chạy, tay hữu cầm trường kiếm nâng đốc kiếm cao hơn đầu, cổ tay tả đỡ lấy lưỡi kiếm, mặt né qua vai bên tả nhìn ra phía sau. Đó là thế Hồng Hải Trá Tẩu.

Bởi thấy đối phương hoảng chạy, Lục Độ mới xả ngọn Độc Xà Xuất Động những tưởng nuốt sống ngay đối thủ, dè đâu khi mũi đinh ba đâm gần tới lưng, Chu Tú Anh vẫn để nguyên lưỡi kiếm Lục Độ vào cổ tay trái và đưa ngược cả hai tay ra phía sau lưng dùng lưỡi kiếm gạt phát ngọn đinh ba sang một bên. Đồng thời, quay ngoắt hẳn người lại theo đà kiếm chuyển bộ sang Đinh tấn, tay hữu theo thế Thái Dương Hồi Mã Kiếm, chém vật lưỡi kiếm xuống vai đối thủ. Ngọn Thái Dương Hồi Mã Kiếm tuyệt kỹ của nhà nghề này do Lam Y Nữ Hiệp đánh, xẹt lằn như tia chớp rít lên như tấm lụa xe, khiến Lục Độ chưa kịp há miệng kêu thì lưỡi Thái Dương kiếm sắc bén đã vạt hẳn từ vai xuống quá nách, vật xuống chết, máu tuôn ra như suối.

Sở dĩ Chu Tú Anh phải dùng độc thế hạ ngay Lục Độ là vì đấu chiến lâu kinh động bọn ác tăng, vả lại thì giờ cấp bách kéo dài bất lợi. người hành khất và Phàn Thế Hùng thấy Chu Tú Anh có đường kiếm khiếp quỷ kinh thần thì rất đổi khâm phục.

Nguyên ngọn Hồi Mã Kiếm này là một trong những thế kiếm độc hiểm nhất của bài Thái Dương kiếm pháp do Huyền Vân trưởng lão truyền lại cho Đức Võ Thượng Nhơn. Trước khi theo học Huyền Vân trưởng lão thì Đức Võ đã rất tinh thông lối đánh đơn đao gia truyền với bài Chu Gia Phong Vũ Đao. Khi đã học thành tài, Đức Võ liền nghiên cứu thử Hồi Mã của bài Thái Dương kiếm pháp và thế Phong Vũ Hồi Mã Đao trong bài đao gia truyền của Chu gia.

Đức Võ dung hòa cái hay của hai thế Hồi Mã danh tiếng ấy chân hóa ra một ngọn Hồi Mã rất hoàn toàn cho cả hai bài Kiếm và Đao nói trên và truyền lại cho hai cháu là Chu Đức Kiệt và Tú Anh, thành thử đôi hiệp khách này có một kiếm pháp và đao pháp nhập diệu ít người bì kịp thời bấy giờ. Mãi về sau, hai bài Kiếm và Đao ấy được truyền

lại bởi hai võ phái Côn Luân và Nga My, các võ sư trưởng phái cũng không thể nào sửa đổi được hơn nữa.

Nói về Chu Tú Anh khi hạ sát Lục Độ rồi liền vấy người hành khất và Phàn Thế Hùng tiến vào phía trong, tới chỗ Lục Độ rẽ hồi nãy, tường bít kín không có lối đi, nhưng ngay giữa tường bày một pho tượng Thần tướng lớn bằng người thật, miệng há hốc dữ dội mắt trợn trừng trừng.

Người hành khất chỉ pho tượng nói:

- Cửa đây rồi!

Chu Tú Anh gật đầu:

- Miệng tượng há hốc chỉ đúng ngực người đứng tắt có cơ quan nguy hiểm.

Chu Tú Anh nhìn chung quanh không thấy có gì đáng ngờ. Phàn Thế Hùng chỉ mắt pho tượng. Người hành khất gật đầu. Tú Anh ra hiệu cho hai người đứng sang một bên đưa mũi kiếm ấn vào mắt bên hữu pho tượng. Bỗng kệt một tiếng khá lớn, từ miệng pho tượng bay vụt ra ba mũi tên xa tới hai trượng mới rớt lẻ tẻ xuống đất. Chu Tú Anh vẫn đứng chệch sang bên, đưa mũi kiếm ấn vào mắt bên tả. Chưa dám vào vội, ba người nhìn kỹ chung quanh khuôn cửa một lượt, chợt thấy một vật gì lấp lánh ngay chỗ chân bước vào bậc cửa. Chu Tú Anh nhìn kỹ trần địa huyết, không thấy gì khả nghi, bèn dùng mũi kiếm ấn mạnh vật lấp lánh nọ... xoảng.

Một lưỡi đao lớn ở phía trong bổ từ trên xuống lủng lảng ở bên cửa, cán đao có dây xích sắt từ trần xuống. người hành khất nhảy theo sau. Bên trong rộng rãi lắm, phòng ốc ngổn ngang ở hai bên, và bên nào cũng có lối đi.

Bỗng có tiếng chân người từ phía bên đi ra. không ngần ngại, Chu Tú Anh vấy hai người chạy thẳng vào phía trong rẽ sang bên hữu thấy có sân lát đá trắng quanh sân bày cây cảnh, chính giữa sân có ngọn giả sơn dựng trên mặt hồ lục lăng xây bằng sứ xAnh:

Dưới cuối sân, một tòa nhà rộng rãi kiến trúc cầu kỳ, cửa cuốn, rèm điện của bậc vương tước giàu sang. Trong góc phòng, một đoàn nữ nhạc công ngồi trên thảm nhung, dựa vào chiếc gối thêu lớn, đang nhịp nhàng tấu những bản nhạc huyền bí mơn trớn, mê li.

Một đoàn vũ nữ môi son má phấn, vận đồ hàng rất mỏng trong suốt da thịt như pha lê đang vũ theo điệu nhạc, mà khán giả là sáu tên tăng mập mạp khỏe mạnh ngồi tởm những chiếc ghế bành đệm thêu màu sắc rực rỡ.

Tên ngồi giữa mắt sắc như dao, mặt mũi phương phi nhưng không kém phần dữ tợn.

Mấy thị nữ áo xanh, rót rượu vào những chiếc ly lớn dâng lên cho sáu tăng dưng. Đoàn vũ nữ múa xong, khúc khích cười lẳng lơ tống tình, nhảy ùa vào ngồi lên đùi, bá vai bá cổ bọn tăng vén xiêm kéo áo đùa nghịch trắng trợn.

Tên ngồi giữa là Phi Không. Kể ra thì thường ngày bọn đầu đà cũng có phòng riêng không được lui tới Tàng Xuân Viện trừ ra khi nào Phi Không cho phép đồng hoan ẩm như hôm nay.

Hồi này còn có cả Lục Độ ở đây, nhưng y ra nhà bếp xem bọn hò đầu sửa soạn tiệc thiêu dạ thế nào, bắt đồ bỏ mạng vì Chu Tú Anh.

Thấy bọn đầu đà lộng hành dậm dật quá đáng, Chu Tú Anh nóng mắt nổi giận dưng dưng ra hiệu bảo người hành khát và Phàn Thế Hùng sửa soạn khởi chiến. Không ngờ, cùng lúc ấy có tổ mười mấy tên tăng đồ xách gươm đao sầm sập chạy vào miện la lớn “Lam Y Nữ Hiệp” inh ỏi, đánh công báo động rầm rầm. Trong Tàng Xuân Viện, bọn đầu đà giật mình đẩy bọn vũ nữ ra... lẹ như cắt, Chu Tú Anh nhắm chiếc lẳng thấp nhiều ngọn bạch lạc treo lơ lửng ngay chỗ bọn đầu đà đang tống hoan, vung tay phóng thiết mạnh một ngọn phi đao. Sợi dây treo bị tiện đứt, chiếc lẳng đổ ụp xuống giữa đồng gối đệm mà bọn đầu đà vừa rời khỏi, lửa bắt cháy bùng bùng. Bọn vũ nữ sợ hãi rú lên đồng loạt như ma reo.

Bọn Phi Không đã nhảy chồm ra giá khí giới ở phía trong nên không bị lẳng đèn rơi trúng. Phi Không xách một chiếc ghế bành lao qua cửa ra ngoài sân, rồi mới phi thân ra ngoài thì chỉ kịp nhìn thấy ba người lạ vừa đánh dật bọn tăng đồ sang một bên để chạy trở ra.

Phi Không bèn vẫy tay bảo bọn Pháp Cổ, Dục Đức, Lỗ Năng, Bảo Tích và Hắc đầu đà đuổi theo...

Trong Tàng Xuân Viện, lửa đã bắt vào bông đệm cháy ngùn ngụt lan rộng. bọn vũ nữ vào định chữa lửa nhưng bị tàn lửa, bắn vào xiêm y mỏng đốt tới da thịt, chúng kéo cả ra ngoài sân kêu la inh ỏi.

Phi Không vác thiền trượng bằng đồng chạy trước. Lúc qua khỏi cửa thứ hai trông thấy xác Lục Độ bèn nhảy qua. Nhưng Pháp Cổ vướng Phi Không, không kịp tránh, giẫm ngay phải vũng máu lớn đọng ở đó, trượt chân suýt té nhào. Y bèn giơ tay trái ra hiệu cho bọn theo sau chạy nép sang bên đường...

Ra tới gần bậc thang lên mặt đất, Phi Không dùng bước gạt chiếc xích đồng để đèn sang bên, tức khắc ở mặt tường mở ra một lối đi khác. Cả bọn bèn kéo nhau đi về lối đó. Phi Không vận cơ quan, cửa bí mật ấy khép vào như thường. Sở dĩ Phi Không hành động như vậy là vì y đoán bọn lạ mặt đột nhập Tàng Xuân Viện thể nào cũng chờ ở cửa địa huyết đợi bọn y vô tình ra sẽ bất ngờ hạ thủ Phi Không và đồng bọn theo đường hầm bí mật rồi ra lối đệ nhị điện.

Ra tới nơi, Phi Không cũng gạt cái trụ đèn ở trên tường, tức khắc mấy viên gạch lớn ở trước bàn thờ, nơi người ta thường đứng lễ, dẫn ra nhường lối cho bọn Phi Không lên mặt điện. Với cơ quan này, Phi Không dùng để bắt cóc những phụ nữ có sắc đại đột đi lễ lễ loi. Lúc vô tình đứng trên miệng hầm đang khẩn vái thì một tên trong bọn đầu đà gạt cơ quan phía sau bàn thờ Phật. Tức khắc miệng hầm mở ra, và người vô phước kia rơi tọt xuống vồng căng vào địa huyết giam hãm cho thỏa thích. Chừng nào ngán, chúng đem ra sau núi hạ sát ném xuống vực là xong chuyện. Bắt cóc phụ nữ kiểu này, bọn Phi Không thỉnh thoảng mới làm một vụ nên không bao giờ nhà chùa bị ngờ vực.

Trở lại lúc bọn Chu Tú Anh ba người mới nhập địa huyết.

Nguyên ở trên lầu Tam Quan, bao giờ Phi Không cũng cho hai tên đồ ngủ trên đó.

Chiều hôm ấy, hai tên Trí Huệ và Trí Tâm đem rượu thịt lên Tam Quan nhậu say mèm quên đi lúc nào không biết. Tới lúc chợt tỉnh, hai người cùng thấy khát nước, bèn rủ nhau xuống hỏa dầu phòng lấy bình trụ. Không ngờ lúc qua hiên trên đại điện, thấy tử thi Thiết đầu đà và Tuệ Giác nằm còng queo ở góc tường. Trí Huệ và Trí Tâm hoảng quá vội chạy vào sân trong định xuống địa huyết cấp báo thì thấy cửa địa huyết ai đã mở toang. hai tên đang phân vân nhìn quanh thì Trí Huệ bỗng giật mình chờ người ra. Một bàn tay sắt từ trên bậc đá thò xuống tóm lấy cổ y nhấc bổng lên. Đồng thời, Trí Tâm bị thứ gì lạnh giá ép vào bên má.

Tiếng đàn bà ở phía sau nói:

- Biết điều đứng im, không ta lấy đầu!

Hoảng quá, Trí Tâm liếc nhìn thấy lưỡi đao sáng quắc gài ngay bên má và cổ y. Chưa kịp van xin thì Trí Tâm cảm thấy như có hai gọng kềm sắt cặp vào cổ y nhấc bổng lên mặt đất. Lúc hai gọng kềm đó nhả ra, Trí Tâm nằm cứng đờ bên cạnh Trí Huệ như hai xác chết.

Phàn Mộng Liên nhảy lên mặt bậc hỏi:

- Chu huynh bóp chết hai đứa rồi sao?

- Không! Điểm huyết cho hai đứa nằm đó, đỡ phải trối buộc. Chúng ta lên nóc nhà, ở đây thấp quá.

Nói đoạn, Chu Phàn hai người phi thân lên nóc nhà nhìn xuống cửa địa huyết.

Lát sau có ba tên tăng đồ nữa từ địa huyết nhảy ra gõ công inh ỏi. Chính ba tăng đồ này đã nghe tiếng cây đao ở cửa thứ hai địa huyết rút xuống, nên chạy ra xem thì thấy cửa mở. Chúng bèn chạy vội ra lối ngoài gặp tử thủ Lục Độ thân một nơi, thủ cấp và vai một nẻo. Biết là có biến, ba tên lấy công lên mặt đất báo động cho bọn tăng đồ ở mấy căn nhà phía sau chùa biết. Nghe tiếng công báo động, mấy chục tăng đồ vội vàng vác gươm đao chạy ủa lên.

Chu Đức Kiệt, Phàn Mộng Liên từ nóc nhà nhảy xuống.

Ba tên đánh công trông thấy bỏ chạy âm ỉ thì vừa lúc bọn tăng đồ ùn ùn vác khí giới bổ vây hai người vào giữa. Phàn Mộng Liên cho là bọn này chỉ a tòng theo mấy tên đầu đà, không muốn sát hại, thành thử trên mười tên lọt vào địa huyết. Thấy vậy, Chu Đức Kiệt vội vàng một mình trấn cửa địa huyết ngăn đánh không cho một tên nào xuống nữa.

Đức Kiệt đang băng thì có gọi.

- Hiền huynh lánh ra, tiểu muội đây.

Nghe rõ tiếng Tú Anh, Đức Kiệt vội tránh sang bên nhường lối.

Chu Tú Anh, người hành khất và Phàn Thế Hùng cũng nhảy vọt ra.

Tú Anh vội bảo anh em họ Phàn:

- Nhị vị áp đảo bọn này đi để chúng tôi rảnh tay đối phó với bọn Phi Không.

Nói đoạn, Đức Kiệt, Tú Anh đứng trấn mỗi người một bên cửa miệng địa huyết. Còn người hành khất nhảy lên mặt bực chờ.

Anh em họ Phàn đã dồn bọn tăng đồ ra thiệt xa rồi, mà mãi cũng không thấy Phi Không và đồng bọn chạy vào. Ba người đang nghi ngờ thì có tiếng chân chạy rầm rập từ nhị điện vào.

Tiếng Phi Không bảo tăng đồ đốt đuốc.

- Để mấy tên ăn cướp này lại cho ta lấy thủ cấp. Các người giãn ra đốt đuốc cho nhiều! Mau!

Hắc đầu đà nhận ra Anh em họ Phàn:

- A ha! Bọn này ở Dương Châu.

Phi Không lăm bắm.

- Quái, Tuệ Giác và Thiết đầu đà đi đâu? Hay bị sát hại rồi.

Nói tới đây, Phi Không nổi giận dưng dưng, nghiêng răng kèn kẹt, hoa cây đồng trượng rít lên như gió nháy vào giữa đám năm người.

Chợt nhận ra người hành khất, Phi Không chỉ mặt quát:

- À! Ra thằng Thiết Xích Tử Trương Tam Sơn này cũng vào đây.

Trương Tam Sơn vỗ ngực quát lại.

- Chính lão gia tìm kiếm mi đã lâu rồi đây.

Chu Đức Kiệt thấy Phi Không ra vẻ ngạo nghễ thì nổi giận, vỗ đao nhảy tới đánh.

Phi Không quát:

- Khoan! Ta không thêm giết kẻ vô danh!

- Sơn Đông Chu gia đao đây! Thử coi.

Nói đoạn, Chu Đức Kiệt hoa làn đao xanh lè khởi chiến đánh Phi Không.

Phi Không tay vung đồng trượng mừng rỡ quát: “Được lắm”. Nhảy vào đón làn đao họ Chu. Hai người quay tròn lấy nhau đánh một trận quỷ khiếp thần sầu. Trương quật đao chém, hai danh thủ quay quần đấu chiến như gió táp mưa sa, bất phân thắng bại.

Pháp Cổ cũng hoa giáo sắt nhảy vào. Trương Tam Sơn đưa cánh tay quần thiết xích gạt đỡ chan chát. Thỉnh thoảng, họ Trương lại vung dài xích ra đánh, nhưng khi rút tay thì xích lại quần tròn vào cánh tay dùng để đỡ gạt. Trận đấu rất kỳ dị, Pháp Cổ biết gặp tay lợi hại bèn chuyển hết cả tinh thần tài nghệ đánh bại.

Hắc đầu đà múa tit thuyền trượng nhảy vào nhằm Phàn Mộng Liên đánh. Mộng Liên đưa song đao, tay gạt tay chém vun vút.

Phàn Thế Hùng hoa đao đánh Dục Đức. Dục Đức hơi cương tiên đánh lại. Còn Lỗ Năng xách đoản phủ, Bảo Tích hơi độc chùy đánh Chu Tú Anh:

Bọn tăng đồ thấp đuốc đứng vòng quanh sân soi sáng như ban ngày.

Năm cặp đấu, mười một đối thủ, khí giới va vào nhau chí chát, chân bước sầm sập. Thỉnh thoảng lại một tiếng hét lớn tiếp theo một đòn độc rợn người.

Một bên hiệp hành cố đánh kỳ được muốn hạ sát hết ác tăng trừ hại cho dân chúng. Một bên cố giết hết kẻ thù để bảo vệ sự bí mật đã bị bại lộ, và cũng là bảo vệ đời sống vương giả dâm dáng của chúng dưới nếp áo cà sa.

Trong năm cặp đấu này, Chu Đức Kiệt lãnh trách nhiệm nặng nề nhất. Phi Không sức đã khỏe, võ nghệ lại tinh vi. Mỗi đòn ra là một thế độc. cây đồng trượng nặng nề gạt đánh liên tiếp lượn tròn khắp quanh người, những luồng trượng múa vun vút chẳng khác chi bão táp mưa sa, quả xứng danh hảo thủ miền Nam. Không chịu kém, Đơn đao Chu Đức Kiệt mạnh mẽ nhịp nhàng như con báo, làn Thất Tinh đao xanh lè bao phủ quanh người rít lên từng hồi như mưa sập gió gào. Lối Bắc Cước thần diệu lúc đi lúc nhảy nhót lẹ làng như Sư tử hí cầu, và cũng có khi quần quai chẳng khác chi Mãng Xà Tỏa Địa, thiết không hổ danh anh hùng đất Bắc. Hai bên cùng tự hiểu là gặp danh thủ nên thận trọng từng thế, cân nhắc từng đòn. Chỉ hờ hênh một chút, vong mạng dễ như chơi. Bởi vậy trận đánh mỗi lúc một gay go hào hứng.

Nhẹ nhàng hơn hết có trận Thiết Xích Tử Trương Tam Sơn đánh cùng Pháp Cổ và trận Lam Y Nữ Hiệp đánh cùng hai đầu đà Lỗ Năng, Bảo Tích. Tuy trong chốn giang hồ, Pháp Cổ đã có thể liệt được vào hạng cao cường, nhưng chưa dày công luyện tập. Trái lại, Thiết Xích Tử Trương Tam Sơn là một quái hiệp công phu cao siêu không chịu nhường Phi Không, lẽ cố nhiên Pháp Cổ dù đem tận lực bình sanh ra chiến đấu cũng không thể nào lại với chuỗi dây thiết xích vừa lạ, vừa lợi hại xuất hiện như ma quái, đòn xa đã nguy hiểm đòn gần độc hơn thập phần...

Còn Lỗ Năng, Bảo Tích tuy vóc người to lớn, võ nghệ cao cường nhưng ví sao được với Lam Y Nữ Hiệp bề ngoài trắng trẻo nhưng thật ra là một con người toàn thép, tập luyện từ thuở lên ba, và theo thầy học nghề chân truyền mười mấy năm trời, ra tử vào sinh trong chốn giang hồ hành hiệp, kinh nghiệm đầy đủ. Ngoài cây trường kiếm Thái Dương nhập thần linh diệu làn múa vi vu sáng loáng, Lam Y Nữ Hiệp còn có bộ cước thập phần lợi hại có thể gọi là ngọn đá kinh hồn đất Bắc, thể đập khiếp đởm miền nam. Bởi vậy lúc mới nhập trận, Lỗ Năng, Bảo Tích như cặp mảnh hổ xô vào những tường cũng thừa sức bắt sống cô gái anh thư này đem xuống viện Tàng Xuân cho thỏa lòng căm giận!

Không ngờ vừa mới nhập trận được một hiệp, hai đầu đà kẻ phủ người chùy giáng xuống nặng nề, Lam Y Nữ Hiệp thu kiếm lại chuyển bộ sang bên lánh đòn đồng thời lẹ như chớp, co chân hữu đá một ngọn Đoản Mệnh Cước trúng sườn Lỗ Năng... Một tiếng rắc rùng rợn tiếp theo là một tiếng rú lên đau đớn kinh hồn, Lỗ Năng bật người sang bên, va phải Bảo Tích khiến tên này lão đảo mất thăng bằng đưa tay tả ôm vội lấy cổ Lỗ Năng, chỉ còn là cái xác không hồn, xương sườn gãy vụn, Bảo Tích còn đang kinh ngạc về sức mạnh và tài nghệ của con người khuynh thành thì lưỡi Thái Dương kiếm đã bay vút tới sau gáy hắt hót vệt hằn đầu Bảo Tích như tiện củ chuối, máu phun ngược lên tựa

sưởi. Hai xác đầu đà to lớn lấy nhau lăn huych ra mặt đất trước sự kinh sợ của bọn tăng đồ.

Dục Đức sáp chiến với Phàn Thế Hùng và Hắc đầu đà đánh với Phàn Mộng Liên, cờ gặp ngang tay thành hai cặp này cùng ra tài trở sức rất ngoạn mục. Cây đao của Phàn Thế Hùng tỏ ra khá lợi hại, quán lấy ngọn Trúc Tiết Cương của Dục Đức. Song Đao Nữ Phàn Mộng Liên cũng vậy, cặp đao như đôi giao long uốn khúc, chiếc gạt, chiếc chém lanh lẹ dị thường. Tuy Phàn Mộng Liên không được chuyên luyện về các môn công phu siêu đẳng, nhưng quyền cước và mười tám món binh khí nàng sắt tinh thông đủ sức tự vệ hoặc tìm cơ hội lấn át đối phương.

Hắc đầu đà không phải tay vừa, thiền trượng giương đông kích tây, thử trên đánh dưới, thoăn thoắt mạnh mẽ, gặp cặp song đao của Phàn nữ gạt đánh nhiều lúc bật tia lửa, khiến hai đối thủ nhảy ra xem khí giới để rồi lại ráp chiến dữ dội hơn trước.

Rảnh tay trước nhứt, Lam Y Nữ Hiệp nhảy lên bụi tượng Kim Cương ở giữa sân quan sát các trận đấu. Hai tăng đồ bị Chu Đức Kiệt điểm huyết vẫn nằm trơ ra đó. Lam Y Nữ Hiệp bước tới coi, đưa tay nắm gáy hai tên. Giây lát chúng cử động được, nhận ra tình hình hiện tại, chúng hoảng quá, nhảy xuống sân chạy ra chỗ đồng bọn. Lam Y Nữ Hiệp quay lại nhìn trường chiến đấu. Thiết Xích Tử thấy Lam Y Nữ Hiệp đã hạ hai đầu đà rất nhanh chóng, có ý khen bèn vung xích sắt đánh thực sự. Pháp Cổ biết gặp tay lợi hại, đánh rất cẩn thận, dè dặt nhưng mũi giáo nào cũng bị cánh tay quán xích sắt của đối phương gạt đỡ cả.

Nhơn dịp Pháp Cổ tiến lên thích hai mũi giáo lẹ như chớp vào hai bên sườn, Thiết Xích Tử không đỡ nữa nhưng nhảy lùi lại ba bước để tránh Pháp Cổ thấy lợi đất tiến lên thúc cán giáo vào mặt đối phương...

Như vậy chỉ chờ có thế thôi. Thiết Xích Tử né mình hét lên một tiếng, vung tay quật xích sắt vào chân tả Pháp Cổ và đồng thời rút thiết mạnh. Pháp Cổ chỉ kêu rống lên một tiếng đau đớn, thân thể to lớn giật bồng lên khỏi mặt đất tung lên như trái cầu rớt giữa bọn tăng đồ, chân tả gãy lìa, lăn ra sân bất tỉnh. Bọn tăng đồ xúm lại khiêng ra góc sân. Hạ xong địch thủ, Thiết Xích Tử nhảy lên đứng cạnh Lam Y Nữ Hiệp xem ba trận đấu còn lại.

Phi Không vừa đánh, vừa quan sát toàn trận, thấy chỉ trong chốc lát, ba đồng bọn đã bị loại khỏi vòng chiến, hai chết, một bị thương nặng, thì nổi giận dùng dùng Lam Y Nữ Hiệp, hét như sấm sét, múa đồng trượng đánh rất dữ muốn báo trận. Nhưng ác tăng này không thể nào lọt ra khỏi vòng chiến vì cây Thất Tinh đao của Chu gia quán chặt lấy

không hở một thế nhỏ. Lam Y Nữ Hiệp và Thiết Xích Tử đứng bậc trên thấy Phi Không quả rất xứng danh đệ nhị đồ đệ của Đắc Đạo đại sư.

Nói về Hắc đầu đà vừa đấu với Phàn Thế Hùng vừa nhìn thế trận, thấy cơ sự đã hỏng bèn nghĩ thầm:

- Ta không phải là người ở chùa này, nếu không tìm cách tẩu thoát há chẳng đại lắm ư? Nghĩ đoạn Hắc đầu đà vừa đánh vừa lùi dần dần vòng ra chỗ cửa địa huyết rồi trong lúc mọi người đang chú ý tới Phi Không, y nhảy xuống địa huyết. Giữa lúc ấy bọn vũ nữ cùng ở địa huyết chui ra lẫn lộn thành thử Phàn Mộng Liên bị vướng chân không theo kịp. Tới lúc nàng xuống được địa huyết thì Hắc đầu đà đã biệt tích nơi đâu rồi.

Lam Y Nữ Hiệp sợ Phàn Mộng Liên bị mắc mưu bèn nhảy vào theo.

Khói từ Tàng Xuân Viên bốc ra mù mịt khiến Lam Y Nữ Hiệp bị sắc ho lên mấy tiếng.

Phàn Mộng Liên cũng vậy. Hai người rủ nhau trở ra. Lam Y Nữ Hiệp nói:

- Khói thế này vào sao được! Hắc đầu đà cố đi cũng bị chết ngạt thôi.

Mộng Liên gật đầu:

- Chắc có đường thông ra ngoài, nhưng khói thế này chúng ta tìm sao được lối đi.
- Thôi, tha cho nó, lần khác sẽ lấy thủ cấp.

Hai người trở ra ngoài.

Trên sân lúc đó chỉ còn hai cặp đấu rất dữ dội. Phàn Thế Hùng đánh lâu nóng ruột liền nghĩ ra một kế. Trong khi Dục Đức đang ham chiến, họ Phàn giả đồ trượt chân loạng choạng lùi lại mấy bước rồi té ngã ra sân. Dục Đức mừng quá chồm tới giờ Trúc Tiết Cương Tiên dùng tận lực nhè đầu địch thủ đánh xuống. Không dè, Phàn Thế Hùng vung tay một cái, ngọn liễu diệp phi đao bay vút cắm phập trúng yết hầu Dục Đức. Dục Đức này thét lên một tiếng đau đớn ngã vật ra sau lưng, chân tay co quắp giãy chết. Huyết ở yết hầu rỉ tuôn ra loang lãn đầy cổ áo.

Phi Không thấy mọi người chân tay bị tử chiến cả, mồ hôi toát, liều chết mang tận lực bình sanh đánh, nhứt định không chịu nhường bước. Chu Đức Kiệt cũng nóng ruột vì trận đấu kéo dài. Nhiều lần chàng định chém cụt đồng trượng của địch nhơn, nhưng Phi Không khôn lắm, đoán biết Đức Kiệt có báu đao, nên y rất giữ gìn không để cho đao chém vào trượng. Mỗi lần gạt đỡ, Phi Không đều gạt vào bản đao hay động đao. Đánh lâu, Chu Đức Kiệt nhận thấy địch nhơn rất thận trọng phía sau lưng không bao giờ dùng

thế quay tròn người hay đưa lưng ra sau phía địch. Bởi vậy, họ Chu nghĩ thâm tất Phi Không có nguyên cớ gì nên mới hành động như vậy.

Nhiều lần Đức Kiệt muốn dùng thế Phong Vũ Hồi Mã Dao nhưng Phi Không biết họ Chu có đường đao gia truyền nên rất thận trọng pha thế độn, hoặc nhảy xa ra khiến đối phương lại phải chuyển sang thế khác. Trận đánh quả thiệt hùng dũng phi thường. Phi Không vừa đánh vừa gầm thét như con hổ điên...

Sau một thế tấn công, Phi Không lùi ngay trở lại mấy bước có chân hữu lại chuyển từ Trào Mã tấn sang Độc Cước tấn đứng thế Độc Trụ Nghinh Phong nhường Chu Đức Kiệt tiến vào... Bỗng Phi Không nhoài người ra phía trước mặt, chân ra Đinh tấn, cật đốc trượng thúc thẳng vào mặt đối phương một thế Đại Bàng Thám Trảo. Chu Đức Kiệt ngồi thụp xuống tránh đòn thì Phi Không đã theo thế Kỳ Lân Chuyển Giác rút đốc trượng về bên tả, quật tréo ngọn trượng xuống đầu.

Quyết hạ kì được đối thủ, Phi Không hùng dũng lẹ như chớp đánh luôn hai đòn độc này, Chu Đức Kiệt vừa thụp xuống tránh đốc trượng thì bị luôn ngọn trượng giáng xuống đầu. Chàng bèn gác tréo lưỡi đao lên đầu hất ngọn trượng trượt sang bên, rồi thừa thế lúc Phi Không chúì người xuống theo ngọn trượng đánh trượt, Chu Đức Kiệt nhảy vút lên qua đầu Phi Không theo thế Anh Hùng Độc Lập giáng mạnh gót chân hữu như chiếc chày sắt xuống trúng gáy Phi Không.

Phi Không đau đớn thét lên một tiếng rùng rợn, cổ gãy lìa, toàn thân chúì đi mấy bước, té xoài úp sấp mặt xuống đất, hồn lìa khỏi xác. Đồng trượng vắng đi một nơi.

Thế là hết đời tên ác tăng!

Ngọc cước Anh Hùng Độc Lập là một thế hiểm trong bài Thái Tổ Quyền. Người dùng thế này phải dày công luyện tập có thể nhảy vút lên cao qua đầu địch thủ trong bất cứ trường hợp nào, rồi tùy theo sở trường hoặc đá thích mũi giày vào thái dương hoặc đập vào đỉnh đầu, sau gáy địch thủ, hai tay dang ra như cánh con đại bàng, một chân co, chân đạp đuổi.

Thế đá này rất nguy hiểm cho đối phương nếu người sử dụng nó được luyện đến nơi, đến chốn. Trái lại nếu không biết tính toán cho đúng lúc, người dùng sẽ bị lỗ thế, nguy hại ngay tới bản thân.

Bởi vậy, Đạt Ma sư tổ người đầu tiên truyền Thái Tổ Quyền vào Trung Quốc có chế hóa ra một ngọc cước Anh Hùng Độc Lập đá thành hai độ. Lối thứ hai này thấp nhưng cũng không kém hiệu nghiệm, sẽ nói tới trong một dịp khác.

Nói về bọn tăng đồ thấy Phi Không bị táng mạng, định rùng rùng chạy, nhưng Lam Y đã nói lớn:

Các người có muốn chạy cũng không thoát được! Cứ trông thấy các người đây thì biết. Chi bằng biết điều đầu hàng, bọn ta sẽ tha chết cho cải tà quy chánh về quê làm ăn lương thiện. Tên nào muốn chạy, đừng có trách ta tàn ác!

Bọn tăng đồ nghe đoạn, bảo nhau liệng khí giới xuống sân, đứng gom cả lại một chỗ.

Lam Y Nữ Hiệp nói tiếp:

- Người nào đầu đoàn ra đây ta hỏi:

Một tên sắc diện vàng khè như đất sét tên là Triều Nguyệt, run rẩy bước ra.

Lam Y hất hàm hỏi:

- Có bao nhiêu người trong chùa này?

- Bẩm có Phi Không đại hòa thượng, sáu vị hòa thượng đã bị chết cả còn hai người mới đến thì một chết, còn một trốn rồi. Bọn chúng tôi có tất cả bốn mươi bảy người...

- Ai là người cũ trước khi Phi Không tới chiếm Kim Cương Tự thì đứng sang một bên.

- Có bốn người có tuổi y phục ra lối người hầu đứng sang một bên.

Lam Y Nữ Hiệp hỏi:

- Các người làm gì trong chùa?

Một người đáp:

- Thưa nữ hiệp, chúng tôi là bọn hỏa đầu vì còn phải nuôi Tĩnh Độ hòa thượng nên cố tâm ở lại đây.

- Hòa thượng nào vậy?

- Tĩnh Độ là người trước đây theo Pháp Huyền đại hòa thượng bị bọn Phi Không giam từ mười năm nay rồi trong nhà kín.

Lam Y bèn gọi Triều Nguyệt:

- Người cùng mấy người hỏa đầu này vào nhà giam mời vị hòa thượng đó lên Phương trượng ngay.

Bọn hỏa đầu đi khỏi, Lam Y truyền cho mấy người khác lên thắp đèn lửa trên phương trượng và đại diện.

Nàng quay về phía anh em họ Phàn:

- Nhị vị đốc thúc nội bọn xuống địa huyết xem có thể chữa cháy được hay không. Nếu còn cơ quan nào phá cho kỳ hết.

Anh em họ Phàn tức khắc thôi thúc các tăng đồ lấy các dụng cụ cần cụng xuống địa huyết.

Lam Y Nữ Hiệp hỏi bọn vũ nữ đang run rẩy khép nép gần đó:

- Các người từ đâu tới đây? Nói cho minh bạch!

Một đứa nói:

- Chúng tôi bị bắt ở các miền quanh đây độ vài dặm đường. Thực ra, chị em chúng tôi cũng không muốn truy lạc như thế này nhưng nếu không ưng ý bọn ác tăng như cây thí đặng nào cũng bị nhục mà còn bị thủ tiêu là đặng khác. Bởi vậy chúng tôi đành liều nhắm mắt đưa chân... Xin nữ hiệp cứu mạng cho chúng tôi được về quê quán, ơn tái tạo ấy lớn bằng trời biển.

Lam Y Nữ Hiệp nhìn quanh:

- Mụ Lý đâu?

- Dạ, mụ sợ hãi quá, đang núp ở sau tường nhà kia để tiện nữ đi gọi về.

Lát sau, một mụ béo mập tròn vạnh như chiếc đĩa lớn, mắt lơn híp lại, núng na núng nính, sợ sệt lú lú đi theo vũ nữ.

Lam Y Nữ Hiệp thấy mụ Lý đáng ghét quá, nhìn thẳng vào mặt mụ hồi lâu khiến mụ luống cuống sờ đầu gãi gáy, nặng nề quỳ xuống trước mặt Lam Y Nữ Hiệp lạy như tể sao.

- Trăm lạy Lam Y Nữ Hiệp, con bị oan... bị oan.

Nghe tiếng oan, Lam Y diên tiết, tuốt kiếm ra chỉ xác mấy tên đầu đà năm co queo trên sân.

- Tội ác của mụ cũng ngập trời như mấy đứa kia. Cùng bạn phụ nữ với nhau, những người bạc nhược bị ác đầu đà bắt về đây, mụ không tìm cách giúp đỡ họ thì thôi, nhưng còn xúi giục hành hạ, cậy thần thế coi mạng con người rẻ hơn rác để cầu lợi riêng!... Tội ác mụ cũng đáng xử tử như ác đầu đà. Cho mụ về châu diêm vương để quỷ sứ liệng mụ vào vạc dầu cũng không quá đáng, nghe chưa!

Mụ Lý sợ quá, nhưng vẫn già miệng kêu oan.

- Đêm hôm nọ, mụ theo bọn ác đầu đà giam người con gái họ Hạ trong một chiếc chuồng lớn kia, mụ đã nói những gì còn nhớ không?

Nói đoạn, Lam Y Nữ Hiệp liếc lưỡi kiếm lạnh giá lên cổ mập ú của mụ Lý. Mụ hoảng quá ngất đi, cây thớt đồ ngoài vào chân Lam Y.

Lấy chân hất mụ Lý sang một bên, mỉm cười tra kiếm vào vỏ, nhìn Chu Đức Kiệt và Thiết Xích Tử, Lam Y Nữ Hiệp nói:

- Chúng ta đi tra cứu xem vốn liếng hành trang của mụ mập này có báo hiệu và tìm kho tàng của bọn hổ mang luôn thể.

Chu Đức Kiệt nói:

- Hiền muội nên vào phương trượng xem Tĩnh Độ hòa thượng thế nào, liệu coi có thể giao phó Kim Cương Tự cho người ấy được không? Việc tra xét của cải này mặc ngu huynh đảm nhiệm... Trương tiên sanh nên vào phương trượng luôn thể...

Thiết Xích Tử cười ha hả:

- Thôi! Để tôi đi cùng Chu hiệp cho vui.

Lam Y Nữ Hiệp mặc hai người tùy nghi sở thích, bỏ lên phương trượng.

Khi nàng đi rồi, Chu Đức Kiệt bảo bọn vũ nữ đang loay hoay quanh mụ Lý.

- Các người không đi thay y phục cho kín đáo tử tế sao, còn chờ chi nữa. Mặc mụ Lý nằm đây cũng không chết đâu mà sợ.

- Nếu điều tra ra thì chính các người cũng nhiều đũa đáng tội lắm! Xiêm y mỏng dính hầu như khóa thân thể kia không biết ngượng ngập mắc cỡ hay sao? Thay y phục xong, mấy người ra đây hướng dẫn ta đi coi, nghe!

Nói đoạn chàng cùng Thiết Xích Tử đi quanh sân xem các đầu đà đã chết hẳn hay chưa? Xác nào còn nằm đờ, riêng có Pháp Cổ bị Thiết Xích Tử giật xích sắt gãy lìa ống chân hãy còn cựa quậy rên rỉ.

Giữa lúc ấy, anh em Phàn gia và bọn tăng đồ ở địa huyết lên.

Phàn Thế Hùng nói:

- Trong Tàng Xuân viện cháy hết vì dầu đèn, cũng may dập tắt kịp nên không bén sang kho của cải, còn các phòng của đầu đà cũng y nguyên như cũ.

Chu Đức Kiệt nói với Phàn Thế Hùng.

- Tôi đem theo tên Triều Nguyệt và mấy tăng đồ xuống Tàng Xuân viện thu thập của cải. Phần ca ở lại đây coi chừng mấy tên này nếu tên nào trốn thì cứ việc giết đi.

Hai vũ nữ ban này đã thay y phũ xong ra sân,. Chu Đức Kiệt bảo.

- Các người theo ta.

Nói đoạn, Đức Kiệt cùng Thiết Xích Tử và Phàn Mộng Liên theo bọn Triều Nguyệt viếng địa huyết.

Nói về Lam Y Nữ Hiệp khi vào phương trượng, đã thấy đèn nến thấp sáng choang. Một vị hòa thượng gầy như hạc, râu tóc bạc phơ mọc dài lượt thướt, run rẩy trùm chiếc mền mỏng ngồi trên bực đá. Còn mấy người hỏa đầu thì đang sửa soạn cho hòa thượng ăn. Thấy Lam Y Nữ Hiệp bước vào, vị hòa thượng ấy định đứng dậy nhưng nàng đã xua tay ra hiệu bảo ngồi xuống.

- Mô Phật, xin người cứ ngồi xuống ăn cho lợi sức, đừng câu lại cho người điều khiển, tu bổ lại như trước, có được không?

Tĩnh Độ tuy bị giam cầm nhiều năm nhưng không đến nỗi yếu lắm vì được bọn hỏa đầu lén lút cho ăn uống. Riêng có cặp giò vị tề bại bởi lẽ thiếu hoạt động.

- Ác giả, ác báo, Kim Cương Tự này đội ơn Nữ Hiệp nhiều lắm. Mô Phật!

- Chúng tôi chỉ yêu cầu hòa thượng đảm nhiệm việc trình báo giao dịch với quan sở tại về vụ này. Địa huyết, Tàng Xuân viện cơ quan là những bằng cớ cụ thể chứng tỏ rằng bao năm nay Kim Cương Tự sống ngoài vòng pháp luật.

Tĩnh Độ chấp hai tay:

- Mô Phật! Nữ hiệp dạy điều chi bản tăng xin nhứt nhứt tuân theo.

Lam Y Nữ Hiệp nói tiếp:

- Bọn vũ nữ và tăng đạo cũng không nên cho về vội. Hòa thượng chờ quan sở tại làm biên bản xong xuôi, sẽ trao những người đó cho nhà chức trách định đoạt. Điều cần nhứt là thân hồi Kim Cương Tự tôn kính như xưa. Tiền bạc, kho tàng, yêu cầu hòa thượng sử dụng cho thiết thích đáng vào công cuộc trùng tu nhà chùa, cấp phát ít nhiều cho những kẻ hồi hương.

Lam Y Nữ Hiệp nói xong, chú ý nhìn Tĩnh Độ thấy hòa thượng chấp tay cúi đầu lẩm nhẩm tụng kinh.

Một người hỏa đầu nói với Lam Y:

- Quý vị hiệp khách đã vất vả suốt đêm, tiện đây trong bếp, chúng tôi có đủ thức ăn, xin Nữ hiệp cho phép chúng tôi được bày bữa giải lao.

Lam Y Nữ Hiệp vui vẻ:

- Thế thì còn chi bằng. Chúng tôi đang đói bụng đây. Hình như có cháo gà nấu sâm thì phải! Lấy nhiều rượu lên nhé.

Bọn hỏa đầu vội vàng xuống bếp sửa soạn bữa ăn đặc biệt đêm đó.

Lam Y Nữ Hiệp lên đại điện đi vòng quanh chùa xem xét... Lúc trở về thì mọi người đã tề tựu đông đủ ở phương trượng. Mấy rường lớn đầy vàng bạc châu báu để gần đó.

Chu Đức Kiệt nói:

- Kể ra thì Phi Không cũng đã tốn nhiều công mới thâm thập được số của cải kếp sù này, Tàng Xuân viện còn có một đường hầm thông ra tận trong núi. Hắc đầu đà đã thoát bằng lối đó.

Thiết Xích Tử nói:

- Lưới trời lồng lộng, thoát sao được!

Người hỏa đầu lên báo:

- Bàn đã bày rồi, mời quý vị xuống thiền phòng dùng tạm bữa cháo đỡ đói lòng.

Thiết Xích Tử vỗ bụng phành phạch:

- Cơm với cháo gì! Trùng rượu đang quấy trong bao tử đây.

Lam Y Nữ Hiệp mỉm cười:

- Thưa tiên sanh, tôi đã cho người đi mua rượu tận Dương Châu về. Tiên sang sẽ được toại ý. Nào! Xin mời xuống thiền phòng giải lao.

Khi mọi người đã an vị quanh chiếc bàn tròn, Lam Y Nữ Hiệp nói:

- Tôi muốn về Dương Châu trước, báo quan sở tại cho người lên đây chứng kiến tình hình hiện tại ngôi nhà này. Chờ Tĩnh Độ hòa thượng e mất nhiều thì giờ, lỡ bọn tăng đồ sinh biến thì sao?

Phàn Thế Hùng vội nói:

Nữ hiệp đừng lo. Khi ta ở Dương Châu ra đi, tôi đã ngầm báo quan quân rồi. Độ canh năm họ sẽ tới đây. Ta ráng chờ tới lúc đó, nếu họ không tới sẽ hay.

- Chà! Phàn huynh chu đáo quá. Đáng khen.

Thiết Xích Tử rót rượu cho mọi người, tự ý rót một ly lớn nâng cao lên mời, uống ừng ực như trâu vọc nước.

- Khà! Rượu ngon tuyệt! Tu hành như bọn đầu đà này quả thiệt đế vương. Nếu uống rượu không phạm ngũ giới thì bỉ nhơn cũng thế phát từ lâu rồi.

Nói đoạn, Thiết Xích Tử rót thêm một ly nữa nốc một hơi cạn. Khi tàn bữa, vừng hồng đã rạng chân trời. Vó ngựa dồn dập phương xa vọng lại.

Phàn Thế Hùng đứng lên.

- Có lẽ quan quân đã tới! Để tôi ra xem thế nào?

Nói đoạn, họ Phàn chạy vội ra cổng chùa, phi thân lên cây cao nhìn. Quả nhiên xa xa cát bụi bay mù, một đoàn người ngựa khá đông đang phi tới.

Phàn Thế Hùng chuyển xuống tường vào chùa.

- Quan quân đã tới.

Mọi người cùng đứng dậy. Lam Y Nữ Hiệp nói:

- Phận sự của chúng ta đến đây chấm dứt. Mọi việc đã có Tĩnh Độ hòa thượng cáng đáng. Tình trạng trong Kim Cương Tự đủ tư cách dẫn chứng trước pháp luật trào đình. Bọn ta rút lui đường hầm ra phía núi xem sao, rồi về thẳng Vân gia thôn. Nào! Ta đi.

Năm vị hiệp khách ra khỏi thiền phòng kéo nhau xuống địa huyết. Chu Đức Kiệt, Phàn Thế Hùng và Thiết Xích Tử mỗi người mang theo bó đuốc. Ra tới phái sau núi, năm người phi hành vùn vụt như gió về thẳng Vân gia thôn. Gần tới thôn, Thiết Xích Tử bái biệt.

- o O o -